

צָחֹר גּוֹפֶה, לֹא עֵטוֹר תְּהִילָה, לֹא חֲטוֹב

שִׁיבָה לַחִיפָה

1.

מִתַּחַת לַחֲלוֹן רוֹעֵד, דָּקוֹר מְאַרְנִים,
בְּרִיחַ הַחֲרוֹב הָעֵז אֲשֶׁר שָׁלַט בְּכָל
פְּנֵה וְכָל קִיטוֹן בְּמַעֲוֹנוֹת שֶׁל הַבָּנִים,
שֶׁכָּבְנוּ בְּמִשְׁתַּת יָחִיד חֲכִינוּ שֶׁתִּפֹּל

עָלֵינוּ הַשְׁלֹה שְׁבָה לָרָגַע לֹא נִזְכֹּר
אֶת מָה שֶׁהִתְאַמְצָנוּ לְהַשְׁכִּיחַ כְּבֹר שָׁנִים,
שֵׁשׁ בִּי עוֹד חָלַל אֵלָיו אֶף פֶּעַם לֹא תִחַדֵּר
(אֲבָל זֶה לֹא הַזְמָן, וְשׁוֹב תִּקּוּפַת הַמִּבְחָנִים).

מִתַּחַת לַחֲלוֹן, רִיחוֹ שֶׁל הַחֲרוֹב הָעֵז
דָּחַק אוֹתִי לְקִיר. אוֹלִי זֶה לִיְלָה אַחֲרוֹן.
עַל הַשְׁלָחַן הַמְשׁוֹאָה שֶׁל אוֹיֶלֶר וְלִגְרַאנֹז'
שֶׁתָּקָה כְּמוֹךְ בִּיפְיָה, רִיקָה מְכֹל פֶּתֶרוֹן.

יִרְדְּתִי שְׁקָטָה מִמִּשְׁתַּךְ וְהִדְמָעוֹת
שֶׁלֶךְ יִרְדּוּ בְּעַקְבוֹתַי בְּפִתּוּלִים שֶׁל פְּרוֹיֵד.

"תפוח זהב
אהב את אוכלהו,
אהב את מכהו
בכל אבריו."
דליה רביקוביץ'

מתוך חדרך על הפרמל חלון נפער לואדי.
החרש התפרץ אל תוך הבית לח וזר,
כמו ההתרגשות האפלה שנפצרה בי,
כשעיניך נצצו בזהר המפר,

כשעיניך נצצו בזהר המפר לי
היטב, למרות שרק עכשו לראשונה פגשתי.
נכנעתי כשפרצה הסערה ההורמונלית.
הארנים שלחו זרועות חדות אל תוך נפשי,

אל תוך נפשי החפצה שנשכבה רוטטת
לרגליך וידעתי: זו לא אהבה,
זה רק הענג בכניעה, סוחפת ומחלטת,
בהמתנה המסחררת לכאב שבא

בשלל צורות שהן אחת: רק צפייה אטית
לתער קר וחד, ליום בו תעזבי אותי.

*

הַשׁוֹקִים שֶׁלֹּךְ לֹא לָטָשׁוּ בְּמַתְכָּת.
וּמְרוֹץ גְּזֵרְתֶּךָ כָּלֵל אֵינּוּ מִפְּנֵךְ.
מִשְׁבִּילִי יִרְכֶּיךָ אֲנִי אֶלְחָךְ אֶת
שְׁבִלֵי הַשְׁרִיטוֹת, סִימָנֵי הָאֲבָק,

הָאֲבָק הַכָּבֵד, הַדּוֹקֵר, שֶׁל הָעִיר.
בְּשֹׂאוֹן הַלֹּהֵט, אֲחַפֶּה שְׁתַּבּוֹאִי,
בְּזַעַת הַלּוֹכָה הַכְּאוֹב, הַמְהִיר,
הַתּוֹעָה מְבַלְבֵּל בְּמַבּוֹךְ הַמִּינוֹאִי.

יִרְכֶּיךָ סוּגְרוֹת וְלוֹפְתוֹת אֶת רֹאשִׁי.
שֹׂאוֹן הָעִיר נֶעְלָם וְאֲנִי בְּתוֹכָהּ.
צָחוֹר גּוֹפֶה, לֹא עָטוֹר תְּהִלָּה, לֹא חָטוֹב.

אֶת פּוֹעֲמַת סְבִיבִי בְּחִבּוּק נְחָשִׁי.
בְּמִפְּלֵ הַשׁוֹצֵף שֶׁל מְרוֹץ גְּזֵרְתֶּךָ,
הַרְכּוֹת מִשְׁכָּרְתָּ, הַמֶּתֶק חֲשׂוֹף.

דם

נפֿלטנו מזִירת הפֿשע לַמִּקְלַחַת,
כִּי לֹא הִיְתָה בְּרָרָה, לַמִּים הַקָּרִים.
הַדָּם נִשְׁטַף מֵעַל גּוֹפְנוֹ אֶל מִתְחַת
לְרֹצָפָה, לְצִנּוּרוֹת הָעֵכוּרִים.

נפֿלטנו מֵהַחֹדֶר בּוֹ אֲנִי וְאֵת
נִגְעֵנוּ בְּאוֹצֵר וְהִתְכַּסִּינוּ דָם.
נִצְמַדְנוּ זֶה לְזֶה כְּמוֹ בּוֹנֵי וּכְמוֹ קִלְיֵד,
וְגַם אֲנַחְנוּ לֹא נוֹכַל לְצֹאת מִשָּׁם.

הַדָּם נָגַר, אֲנִי נִצְמַדְתִּי, נִשְׁקַתִּי
לִפְצֹעַ הַפְּתוּחַ שֶׁכָּל הַשָּׁנִים
חָכָה. שִׁקְעָתִי בְּתוֹכוֹ וְלֹא יִדְעָתִי
כִּי זֶה שֶׁדִּמְמָה הַיּוֹם הִיְתָה אֲנִי.

הַדָּם נִשְׁטַף, אֲנַחְנוּ חִיבוֹת לַחֲזוֹר
לְמַצִּיאוֹת שֶׁהָיָא לֹא סָרְט הוֹלִיוּדִי.
דַּחֲפָתִי כְּבֶר טִמְפוֹן וְזֶה לֹא יַעֲצֹר
אֶת הַדְּמוּם שֶׁלְךָ מִבֵּין רַגְלִי, אֲבוֹד לִי.